

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, bytem v B., zastoupeného Mgr. Ludvíkem Kummerem, advokátem, se sídlem v Praze 1, U Prašné brány 3, proti žalované: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Praha 4, Rozárčina 1422/9, v řízení zastoupeného Mgr. Jiřím Švejnohou, Dis., advokátem se sídlem v Praze 10, Korunní 2569/108a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 21. 6. 2013, čj. 161/ČR/2007,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 21. 6. 2013, čj. 161/ČR/2007, , dále jen „rozhodnutí žalovaného“, jímž byl uznán vinným ze spáchání disciplinárního deliktu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory, spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „zákon č. 220/1991 Sb.“), jehož se měl dopustit tím, že v období od 1. 4. 2007 do 13. 12. 2007 vykonával funkci odborného zástupce v Lékárně Ravenswood Pharma, v Písku, ulici Nádražní 2950, aniž by byl držitelem osvědčení České lékárnické komory k výkonu této funkce, tedy porušil svou povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou, odborně, způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat vnitřní stanovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stanovské samosprávy a povinnost odborně vést lékárně jako držitel osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce

vydaného Českou lékárnickou komorou. Za uvedené jednání byla žalobci jako disciplinární opatření podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 220/1991 Sb. uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč.

Žalobce namítl, že žalovaná se neřídila závazným právním názorem soudu, neboť neodstranila vady řízení vytýkané ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.11.2009, č.j. 9 Ca 294/2009 – 48. Zejména se nevypořádala s námitkou věcné nepříslušnosti a nevyložila obsah neurčitěho právního pojmu závažného porušení povinností lékárníka, k čemuž byl povinen na základě závazného právního názoru soudu ve shora citovaném rozsudku. V žalobcově případě se jednalo o výkon funkce odpovědného zástupce po přesně nezjištěnou dobu v lékárně, pro niž neměl žalobce osvědčení, nicméně disponoval platným osvědčením pro jinou lékárnu v témže okrese, alespoň do doby, než se jej vzdal. Příslušný orgán veřejné moci - odbor zdravotnictví Krajského úřadu Jihočeského kraje, přitom žádné námitky stran výkonu funkce odborného zástupce žalobcem neuplatnil. Stavovské předpisy tedy byly přísnější, než podmínky, které vyžadoval orgán veřejné moci. Společnost Ravenswood Pharma s. r. o., jejímž byl žalobce zaměstnancem, provozovala v Jihočeském kraji více lékáren, přičemž své zaměstnance pro výkon uvedené funkce určovala podle svých aktuálních potřeb. Žalobce také poukázal na to, že účinností zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, tj. od 1. 4. 2012, lze nově vykonávat funkci odborného zástupce i pro libovolný počet lékáren, z čehož lze usoudit na nízkou závažnost takového jednání, k němuž došlo před tímto datem, byla-li tato poté zákonem aprobována.

Tvrzení žalované o neúplnosti žalobcovy žádosti o vydání osvědčení pro nové pracoviště je dle dalšího žalobního bodu neurčitě a nepřezkoumatelné. Chybějící podklady měla již žalovaná k dispozici s ohledem na kladné vyřízení předchozí žádosti. Žalovaná v rozhodnutí nebyla schopna specifikovat, jaké doklady měl žalobce v řízení o vydání osvědčení předložit. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalované, podle níž nese výkon funkce odpovědného zástupce bez odpovídajícího osvědčení značné riziko negativních následků s případnými dopady na zdraví pacientů, neboť taková situace by mohla nastat jen tehdy, jednalo-li by se o osobu, která nikdy žádné osvědčení způsobilosti neměla. Nelze proto tvrdit, že by žalobce pouhým vzdáním se stávajícího osvědčením pro jednu lékárnu a nezískáním téhož pro jinou tuto způsobilost pozbyl.

Žalobce dále namítl, že žalovaná dostatečně přesně nevymezila, po jakou dobu žalobce funkci neoprávněně vykonával, když tvrdí, že tomu tak bylo patrně do 24. 1. 2008. Doba výkonu funkce je přitom velmi významná pro posouzení závažnosti spáchaného deliktu.

Žalovaná dále nijak nespecifikovala následky deliktu, ačkoli má povinnost zabývat se všemi zákonnými kritérii, tj. i následkem deliktu, jak vyplývá z ustanovení § 20 disciplinárního řádu.

Ve svém písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že vady vytýkané soudem předešlému rozhodnutí byly odstraněny. Věcná příslušnost čestné rady žalované byla dána a žalovaná důvody pro její příslušnost vyčerpávajícím způsobem v rozhodnutí uvedla. Žalobce podle názoru žalované vykonával funkci bez jakéhokoli osvědčení, neboť se svého předchozího osvědčení sám vzdal. Byl si přitom vědom toho, že jeho žádost o vydání osvědčení byla zamítnuta a nepodnikl žádné další kroky k nápravě. Podle platné právní úpravy sice odborný zástupce již může svou funkci vykonávat pro několik lékáren, avšak funkce odborného zástupce byla od funkce vedoucího lékárníka zcela oddělena, přičemž vedoucí lékárník může svou funkci vykonávat i nadále jen pro jednu lékárnu. V rámci řízení

podle licenčního řádu je nadto zkoumána i aktuální profesní bezúhonnost a zdravotní způsobilost žadatele o vydání osvědčení. Jednou vydané osvědčení proto negarantuje časově neomezenou způsobilost.

Žalovaná dále uvedla, že nemohla posuzovat význam podkladů, které žalobce nedoložil k žádosti o vydání osvědčení, neboť nepřísluší disciplinárnímu orgánu zabývat se těmito skutečnostmi a vycházela ze skutečnosti, že osvědčení žalobci vydáno nebylo. Žalovaná dále odmítla námitku, že nebyla přesně vymezena doba spáchání deliktu. Uvedla, že výrok rozhodnutí vymezuje skutek jednoznačně, a to mezi daty 1. 4. 2007 a 13. 12. 2007. Podle žalované nelze žádat a není to ani možné, aby zjišťovala všechny skutečnosti ke všem kritériím stanoveným v ustanovení § 20 disciplinárního řádu, k jejichž opatření nemá možnosti ani prostředky. Dále konstatovala, že k následku sice nedošlo, ale hrozba následků pro odbornost poskytované péče je v daném případě vysoká, reálná a velmi závažná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Ve věci bylo znovu rozhodnuto poté, co bylo předchozí rozhodnutí žalované ze dne 1.6.2009, č.j.: 161/ČR/2007 zrušeno rozsudkem městského soudu čj. 9 Ca 294/2009-48 ze dne 29. 11. 2012.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalované ze dne 21. 3. 2013 byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč za spáchání disciplinárního deliktu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékařnické komory, spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékařnické komoře (dále jen „zákon č. 220/1991 Sb.“), jehož se měl dopustit tím, že v období od 1. 4. 2007 do 13. 12. 2007 vykonával funkci odborného zástupce v Lékárně Ravenswood Pharma, Nádražní ul. 2950, v Písku, aniž by byl držitelem osvědčení České lékařnické komory k výkonu této funkce, tedy porušil svou povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou, odborně, způsobem stanoveným zákonem, povinnost znát a dodržovat vnitřní stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy a povinnost odborně vést lékárnu jako držitel osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce vydaného Českou lékařnickou komorou.

Žalovaná uvedla, že povinnost být držitelem osvědčení k výkonu soukromé praxe nebo k výkonu funkce odborného zástupce pro příslušnou lékárnu v návaznosti na uvedená ustanovení zákona č. 220/1991 Sb. je stanovena v § 1 odst. 2 Licenčního řádu České lékařnické komory v tehdy platném znění a je základní povinností každého, kdo chce odborně vést lékárnu výkonem soukromé lékařské praxe nebo jako odborný zástupce. Při nesplnění takové povinnosti nemůže Česká lékařnická komora ověřit splnění podmínek k výkonu uvedené činnosti ze strany toho, kdo ji vykonává, dále by nemohla vést evidenci, ani realizovat jakýkoliv dohled nad kvalitou poskytovaných lékařských služeb a odborností členů vykonávajících soukromou lékařskou praxi nebo funkci odborného zástupce. Přitom podle § 1 odst. 1 Licenčního řádu České lékařnické komory (v tehdy platném znění) je lékárnám uloženo zajišťovat řádně a ve veřejném zájmu léčiva a zdravotnické prostředky odborně kvalifikovaně pro obyvatelstvo a zdravotnická zařízení. Lékařská zdravotní péče musí být poskytována odborně, v souladu s právními předpisy, s etikou lékařského povolání a s řády České lékařnické komory. Vzhledem k uvedenému bylo porušení povinností ze strany disciplinárně obviněného shledáno natolik závažným, že k projednání věci je již v prvním stupni řízení podle § 7 odst. 1

Disciplinárního řádu České lékárnické komory založena věcná příslušnost Čestné rady České lékárnické komory. Stran závažnosti jednání osoby, která vykonává funkci odborného zástupce odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 126/2011 - 124 ze dne 22. 12. 2011. Nad rámec uvedeného žalovaná uvedla, že závažnost shora uvedeného jednání byla též zdůrazněna ve stanovisku čestné rady ze dne 23. 9. 2009, v jehož bodě 2 se uvádí, že za závažné porušení povinností člena komory uvedených v ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. bude čestná rada nadále považovat opomenutí člena České lékárnické komory, který do 1 měsíce od zahájení výkonu funkce odborného zástupce v lékárně nepodá žádost o vydání osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce dle licenčního řádu.

Žalovaná shrnula, že rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje o změně registrace nestátního zdravotnického zařízení č. j. KUJCK 6798/2007 OSVZ - Rajnová ze dne 22.03.2007, které nabylo právní moci dne 27. 3. 2007, došlo s platností od 1. 4. 2007 ke změně odborného zástupce, přičemž novým odborným zástupcem pro lékárnu Ravenswood Pharma, Nádražní ulice 2590, Písek, byl zapsán Mgr P. K. Z dopisu Mgr. P. K. ze dne 24. 4. 2007 bylo zjištěno, že tento se vzdává osvědčení pro lékárnu Ravenswood Pharma v Ondřejově a současně „na základě již dříve poskytnutých podkladů“ žádá o vydání osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce v lékárně v Písku. Žalovaná uvedla, že i přes výzvu licenční komise nebyla žádost disciplinárně obviněného ve stanovené lhůtě řádně doložena předepsanými doklady, proto rozhodnutím České lékárnické komory ze dne 28. 6. 2007 byla tato zamítnuta. Žalovaná z toho dovodila, že žalobce vykonával funkci odborného zástupce v lékárně Ravenswood Pharma, v Písku, od 1. 4. 2007 patrně až do 24. 1. 2008, tj. do doby, kdy sám ukončil funkci odborného zástupce v této lékárně oznámením Krajskému úřadu Jihočeského kraje, aniž by byl po tuto dobu držitelem osvědčení k výkonu této funkce.

Žalovaná dále shrnula přednesy žalobce učiněné při jednání čestné rady, při němž žalobce namítal, že některé podklady, které měl žalobce předložit žalované k žádosti o vydání osvědčení, měla žalovaná k dispozici ze své předešlé úřední činnosti. Uvedl mimo jiné, že nedostatek osvědčení byl spíše drobným administrativním pochybením, kterého lituje.

Žalovaná konstatovala, že podle § 9 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 220/1991 Sb., o je každý člen povinen vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem a dodržovat mj. organizační a disciplinární řád. Stejně povinnosti stanoví členům České lékárnické komory § 7 odst. 1 písm. a), b) organizačního řádu. Podle bodu 6) Etického kodexu České lékárnické komory lékárník zachovává respekt k orgánům stavovské samosprávy a jejich rozhodnutím, podle bodu 12) je povinností lékárníka znát a dodržovat předpisy pro výkon tohoto povolání včetně vnitřních stavovských předpisů České lékárnické komory. Podle § 1 odst. 2 disciplinárního řádu jsou disciplinárním proviněním veškerá porušení povinností člena komory stanovených zákonem č. 220/1991 Sb., právními předpisy upravujícími podmínky pro výkon lékárnického povolání a příslušnými předpisy komory. Podle § 1 odst. 2 licenčního řádu každý, kdo chce odborně vést lékárnou výkonem soukromé lékařské praxe nebo jako odborný zástupce podle zvláštního zákona, musí být držitelem osvědčení k výkonu soukromé praxe, vydaného na základě zákona č. 220/1991 Sb.

Žalovaná dále ohledně své věcné příslušnosti uvedla, že podle § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb., může čestná rada uložit za závažné porušení povinností člena

komory jako disciplinární opatření pokutu od 3.000,- do 30.000,- Kč. K vypořádání námítky žalobce ohledně věcné příslušnosti odkázala na důvody uvedené výše.

Stran posouzení závažnosti spáchaného disciplinárního deliktu přihlédla žalovaná ke skutečnosti, že žalobce byl k doložení podkladů vyzván, stejně tak jako k řádnému vyplnění žádosti a tyto nedostatky neodstranil ani po výzvě. Zůstal zcela nečinný, ačkoli si musel být vědom, že za daných okolností mu požadované osvědčení vydáno být nemůže. Přesto i za těchto okolností disciplinárně obviněný nadále funkci odborného zástupce v předmětné lékárně vykonával, a to dokonce i po doručení zamítavého rozhodnutí o vydání požadovaného osvědčení.

K tvrzení žalobce, že nebylo prokázáno, že by předmětné disciplinární provinění mělo nějaké následky pro odbornost poskytované péče, uvedla žalovaná, že vykonává-li určitá osoba funkci odborného zástupce, aniž by měla vydáno osvědčení České lékařnické komory k výkonu této funkce, není zřejmé, zda je taková osoba co do odbornosti a etiky oprávněna takovou funkci vykonávat, což samozřejmě v důsledku znamená značné riziko negativních následků jednání takové osoby s případnými dopady i na zdraví a život pacientů v případě, že by taková osoba nebyla k výkonu této funkce způsobilá.

Při úvaze o uložení disciplinárního opatření pak žalovaná zejména zohlednila, že disciplinárně obviněný nejenže nepodal řádnou žádost o vydání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce pro předmětnou lékárnou, ale tuto funkci vykonával i poté, co mu byla jeho žádost o vydání uvedeného osvědčení rozhodnutím České lékařnické komory zamítnuta, přičemž své pochybení se nijak nesnažil napravit a alespoň dodatečně dostát svým povinnostem. Naopak funkci odborného zástupce v předmětné lékárně vykonával po delší dobu. Uvedené jednání mohlo mít dopad na odbornost a etiku výkonu funkce odborného zástupce, a tím i ve svém důsledku na zdraví a život pacientů. Na druhou stranu čestná rada zohlednila skutečnost, že od spáchání skutku uplynulo již více než 5 let, přičemž disciplinárně obviněný nadále vykonává své povolání lékaře řádně a bez disciplinárních pochybení, stejně tak přihlédla ke skutečnosti, že disciplinárně obviněný nebyl dosud trestán. Z těchto důvodů čestná rada dospěla k závěru, že u disciplinárně obviněného lze považovat za přiměřené uložení pokuty. Pokutu neuložila v nejvyšší možné sazbě s ohledem na to, že od spáchání deliktu uběhla delší doba, žalobce má zhoršený zdravotní stav a projevil lítost nad svým jednáním.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařídil, a věc posoudil takto:

Soud při rozhodování vyšel z následujících relevantních právních předpisů.

Podle ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. může čestná rada komory uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření pokutu od 3000 do 30 000 Kč.

Ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. stanoví, že každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem

stanoveným zákony. Podle písm. b) téhož ustanovení je každý člen komory povinen dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory.

Podle ustanovení § 13 zákona č. 220/1991 Sb. může čestná rada okresního sdružení uložit za porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 tohoto zákona jako disciplinární opatření a) důtku, b) pokutu od 2.000 do 20.000 Kč.

Podle ustanovení § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory platí, že za disciplinárním deliktem jsou veškerá porušení povinností člena komory stanovená zákonem č. 220/1991 Sb., právními předpisy upravujícími podmínky pro výkon lékárnického povolání a příslušnými předpisy komory.

Podle § 1 odst. 2 Licenčního řádu ČLK komory (ve znění účinném do 1. 12. 2014) musí být každý, kdo chce odborně vést lékárnu výkonem soukromé lékárenské praxe nebo jako odborný zástupce podle zákona, držitelem osvědčení k výkonu soukromé praxe, vydaného na základě zákona o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře.

Ustanovení § 39 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory stanoví, že v případech výslovně neupravených v zákoně č. 220/1991 Sb., zvláštních právních předpisech nebo v tomto stavovském předpise, postupují disciplinární orgány podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce namítl, že se žalovaná neřídila závazným právním názorem městského soudu, podle jehož rozsudku čj. 9Ca 294/2009 – 48 ze dne 29. 11. 2012, byla povinna ke zdůvodnění vlastní věcné příslušnosti, vyložit a aplikovat neurčitý právní pojem závažného porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., tj. povinnosti vykonávat povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem. Soud došel k závěru, že námitka je nedůvodná.

Je namístě zopakovat, že jen za splnění podmínky závažného porušení povinností lze poprávu uskutečňovat disciplinární pravomoc čestné rady komory. Stran disciplinárních deliktů, které nejsou závažným porušením povinností člena komory uvedených v ustanovení § 9 odst. 2 písm. a), nýbrž jsou pouhým porušením povinností podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb., se uplatňuje podle ustanovení § 13 odst. 3 téhož zákona věcná příslušnost čestné rady okresního sdružení.

Žalovaná ke zdůvodnění míry závažnosti projednávaného disciplinárního deliktu poukázala na to, že disponování osvědčením o výkonu funkce odborného zástupce je základní povinností každého člena komory, který chce jako odborný zástupce působit. Bez tohoto osvědčení by komora nemohla vykonávat jakýkoli dohled nad kvalitou poskytovaných lékárenských služeb a odborností toho kterého odborného zástupce. Nadto poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku čj. 6 Ads 126/2011 – 124 ze dne 22. 12. 2011. Jakkoli žalovaná část odůvodnění této otázky poskytla pouhým odkazem na názor

Nejvyššího správního soudu vyjádřený ve výše uvedené jiné věci, je ztotožnění se soudem použitou argumentací zcela zřejmé. V odkazované právní věci správní soudy přezkoumávaly rozhodování o disciplinárním deliktu s obdobnými znaky. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sice není zřejmé, zda byla žalobkyně, postihnutá za výkon funkce bez osvědčení, již dříve držitelkou osvědčení, avšak závěry převzaté do rozhodnutí žalované ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu mají nepochybně obecnější platnost. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku význam požadavku na držení osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce odůvodnil mj. zájmem na ochraně zdraví a obyvatel. Ten je chráněn žalovanou jako garant odbornosti, charakterových a morálních vlastností osob odpovědných za kvalitu činnosti lékárny, tj. jejího odpovědného zástupce. I tato kritéria je žalovaná povinna zohledňovat v řízení o vydání osvědčení, přičemž lze tyto podmínky zkoumat přirozeně jen s ohledem na aktuální stav, tj. nikoli s odkazem na osvědčení vydané v minulosti. Předchozí (později zaniklé) vydání osvědčení z hlediska hodnocení závažnosti výkonu funkce bez tohoto osvědčení, je proto bez významu. Soud je proto toho názoru, že žalovaná odůvodnila naplnění podmínek pro svou věcnou příslušnost v dostatečné míře a předchozí držení osvědčení bylo pro posouzení závažnosti nevýznamné. Žalobce argumentoval, že provinění nemohlo být závažné již s ohledem na to, že pozdější právní úprava umožnila vykonávat funkci odborného zástupce pro více lékáren zároveň. V daném případě však není tato úvaha případná, neboť pro spáchání deliktu zde byla právně významná pouze skutečnost, že žalobce vykonával funkci ve vymezené době bez jakéhokoli osvědčení, nikoli otázka, zda by mohl v budoucnosti vykonávat funkci odborného zástupce nadále současně pro obě lékárny zároveň. Jinými slovy, nejednalo se o stav, kdy by žalobce vykonával funkci za současného držení osvědčení vázaného na jinou lékárnu. Po dobu vymezenou ve výroku nebyl držitelem žádného osvědčení. Právní nepřípustnost výkonu funkce odborného zástupce i v jiné lékárně byla pravděpodobně jen pohnutkou k tomu, aby se žalobce funkce odborného zástupce v lékárně v Ondřejově vzdal.

Nad rámec uplatněných žalobních námitek soud poznamenává, že po spáchání deliktu došlo ke změně právní úpravy, a sice přijetím zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, účinného od 1. 1. 2012, podle nějž nově může tatáž osoba vykonávat funkci odborného zástupce i pro dva poskytovatele zároveň (ust. § 14 odst. 3 zákona), tato změna byla později promítnuta rovněž do úpravy obsažené v licenčním řádu. Na kvalifikaci předmětného skutku však tato změna nemá vliv. Je třeba zejména připomenout, že žalobce byl disciplinárně postižen za to, že po vymezenou dobu nedržel žádné osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce. Takto vymezený skutek by přitom byl správním deliktem jak podle předchozí právní úpravy, tak i podle této pozdější, neboť stran povinnosti mít osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce k žádné změně nedošlo.

Námítku, podle níž je nepřezkoumatelné tvrzení o neúplnosti žádosti žalobce o vydání osvědčení pro nové pracoviště, je třeba odmítnout jako nedůvodnou. V této souvislosti je třeba konstatovat, že žalovaná vydává na žádost osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce v samostatném řízení upraveném v licenčním řádu žalované, tj. řízení funkčně a procesně odděleném od disciplinárního řízení, vedeného čestnou radou komory. Za stěžejní zjištění pro závěr, že došlo ke spáchání projednávaného disciplinárního deliktu, vzala žalovaná skutečnost, že se žalobce s platností od 1. 4. 2007 vzdal funkce odpovědného zástupce ve vztahu k výkonu funkce v lékárně v Ondřejově. Počínaje tímto datem vykonával podle zjištění žalované žalobce funkci, aniž by držel jakékoli osvědčení, neboť nová žádost o jeho vydání byla žalovanou v řízení podle licenčního řádu rozhodnutím ze dne 28. 6. 2007 zamítnuta. Důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o vydání osvědčení proto neměly pro závěr, zda byl spáchán disciplinární delikt, zásadní význam, neboť k předmětu

disciplinárního řízení je významný zejména výsledek řízení o žádosti o vydání osvědčení. Jednalo se tedy o předběžnou otázku, zda v určité době žalobce osvědčení držel, či nikoli. Žalovaná se ve svém rozhodnutí zabývala nedoložením vyžádaných dokumentů s ohledem na to, že tyto nebyly doplněny ani na výzvu žalované. Tuto skutečnost pak použila pouze pro závěr o závažnosti postihovaného jednání žalobce, k čemuž byla v rámci vlastního správního uvážení oprávněna. Pro posouzení závažnosti deliktu vzala žalovaná za významnou skutečnost, že nebyla žádost doplněna ani na výzvu. Účelem této úvahy tedy zjevně bylo vyloučit možnost, že k předložení dokladů žalobcem nedošlo jeho pouhým opomenutím. Zda některé dokumenty měla komora k dispozici ze své úřední činnosti, již podle názoru soudu přesahuje rámec úvahy o závažnosti předmětného disciplinárního deliktu. Podrobné zjištění dokladů, které měly být v licenčním řízení žalobcem doplněny, žalovaná nemusela činit, nepovažovala-li je za podstatné pro hodnocení závažnosti deliktu.

Námítku rozporu mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí ve vymezení doby spáchání deliktu soud rovněž neshledal důvodnou. Ve výroku rozhodnutí byla doba, po kterou se žalobce dopouštěl disciplinárního deliktu tím, že vykonával funkci odborného zástupce bez osvědčení žalované, vymezena daty 1. 4. 2007 a 13. 12. 2007. Ze správního spisu pak vyplývá skutečnost, že funkci vykonával až do 24. 1. 2008, kdy byla ukončena oznámením žalobce Krajskému úřadu Jihočeského kraje. Druhé datum, jímž žalovaná vymezila disciplinárně stíhaný skutek, tj. 13. 12. 2007, koresponduje s dobou, kdy bylo písemně vyhotoveno obvinění z přestupku (ve správním spisu označeno jako „disciplinární obvinění“). Podle všeho tedy správní orgán vymezil dobu spáchání deliktu s ohledem na to, že se v daném případě charakterem jedná o trvající disciplinární delikt. Trvajícím správním deliktem – tedy i trvajícím správním disciplinárním deliktem - je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 164/2002-44 ze dne 22. 2. 2005). Takto kvalifikované jednání považuje teorie za jeden skutek. Udržuje-li pachatel deliktu protiprávní stav i poté, co mu bylo sděleno obvinění ze spáchání deliktu, je třeba na toto jednání potřeba nahlížet jako na další skutek. Žalovaná proto mohla v daném případě rozhodnout o spáchání deliktu jen v časovém rozmezí, v němž byl žalobce obviněn. Do výroku proto byl zahrnut časový úsek, omezený okamžikem, kdy bylo vyhotoveno obvinění žalobce, ačkoli vycházela z toho, že delikt trval i nadále.

Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku. V posuzovaném případě je zřejmé, že žalovaná byla povinna časové vymezení stíhaného skutku důkladněji odůvodnit, resp. uvést, proč je skutek ve výroku ohraničen právě datem 13. 12. 2007. Deliktní jednání po celou dobu takto ohraničenou ve výroku však bylo bez pochybností prokázáno a k tomu potřebná skutková zjištění byla v odůvodnění dostatečně popsána. Na skutečnost, že ve výroku obsažené datum 13. 12. 2007 nebylo v odůvodnění dostatečně osvětleno důvody uvedenými v předchozím odstavci, je z těchto důvodů třeba nahlížet jako na nedostatek odůvodnění, který nečiní rozhodnutí nezákonným. Z odůvodnění je totiž zřejmé, že časový interval uvedený ve výroku bezpochyby vyplynul z podkladů pro vydání rozhodnutí.

Žalobce dále namítl, že v odůvodnění sankce žalovaná neuvedla následek způsobený spácháním předmětného deliktu. Podle ustanovení § 20 Disciplinárního řádu České lékařské komory je třeba přihlídnout k povaze skutku a jeho následkům. Dle názoru soudu lze však toto pravidlo ve vztahu k vymezení způsobeného následku aplikovat jen tam, kde je následek obligatorním znakem postihované skutkové podstaty, jenž byl naplněn. Tehdy je nutno závažnost způsobeného následku zahrnout i do úvahy o stanovení sankce. V posuzovaném

případě jde však o jednání, které je svou povahou ohrožovacím deliktem. Žalovaná spatřovala spáchání disciplinárního deliktu toliko v tom, že žalobce vykonával funkci odborného zástupce, aniž by měl k tomu odpovídající osvědčení. Že nebyl deliktem následek způsoben, jasně vyplynulo již v průběhu řízení a ke spáchání předmětného disciplinárního deliktu toho ani nebylo třeba. Pokud se tedy žalovaná v odůvodnění sankce omezila toliko na závěr, že postihované jednání mohlo mít dopad na odbornost a etiku výkonu funkce odborného zástupce, vyplývá z takového závěru právě pouze ohrožovací povaha deliktu. Soud je přitom toho názoru, že v případě tohoto ohrožovacího deliktu není třeba konkretizovat následky, které by případně nastat mohly. Taková povinnost z disciplinárního řádu nevyplývá a v případě disciplinárního deliktu, jehož obecným objektem je zachování kázně členů uvnitř stavovské organizace a respektování jejích stavovských předpisů, se takový postup jeví jako nadbytečný.

Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal soud důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení účastník, který měl ve věci plný úspěch proti účastníku, který úspěch neměl. Žalobce neměl ve sporu úspěch, podle pravidla úspěchu ve věci by proto právo na náhradu nákladů řízení svědčilo žalovanému. Soud však dospěl k závěru, že v případě nákladů žalovaného, které v daném případě sestávají z nákladů zastoupení advokátem, nejde o důvodně vynaložené náklady řízení, když Česká lékárnická komora je v této právní věci v postavení žalovaného správního orgánu, který by měl být schopen v řízení před soudem své rozhodnutí obhájit vlastními silami. Proto nelze mít náklady žalované na zastoupení advokátem za účelně vynaložené. Uvedený názor zastává i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006-87). Jiné náklady přitom žalované nevznikly. Z tohoto důvodu vyslovil soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu